

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

04 septembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Diaconu Iurie,

Judecători – Guzun Ion și Catan Liliana,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău din 20 septembrie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2019, în propria cauză penală de către inculpata

*Anastasiuc Svetlana Xxxxx, născută la xxxxx,
originară din s. Xxxxx, r-nul Xxxxx, domiciliată
în Xxxxx, str. Xxxxx, ap. xx.*

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. prima instanță: 16.07.2014 – 20.09.2018;*
- 2. instanța de apel: 20.07.2018 – 04.12.2018;*
- 3. instanța de recurs: 24.06.2019 – 04.09.2019.*

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 20 septembrie 2018, Anastasiuc Svetlana a fost recunoscută vinovată de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c), art. 326 alin. (1) Cod penal, și încetat procesul penal în baza acestor articole în legătură cu expirarea termenului de atragere la răspundere penală.

Din contul Svetlanei ANASTASIUC s-a încasat contravaloarea bunurilor rezultate din infracțiune - estimată în valoare de 2000 euro (echivalentul în lei moldovenești la ziua executării hotărârii) - în bugetul statului.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, inculpata ANASTASIUC Svetlana, în perioada februarie-iulie 2012, urmărind scopul obținerii mijloacelor financiare ce nu i se cuvin, a pretins și a primit personal bani de la cet. Mircea Cornel în

sumă totală de 2000 euro, susținând că are influență asupra unor persoane din cadrul Primăriei mun. Chișinău și Inspecției de Stat în Construcții în vederea determinării acestora să perfecteze și să elibereze certificatul de urbanism și autorizația de construcție pe numele cet. Mircea Cornel pentru efectuarea lucrărilor de proiectare și construcție a unei părți componente a demisolului blocului locativ amplasat în mun. Xxxxx pe str. Xxxxx. În continuarea intențiilor sale criminale orientate spre primirea ilegală a mijloacelor ce nu i se cuvin, la 24.02.2012 ANASTASIUC Svetlana, susținând că are influență asupra unor persoane publice din cadrul Primăriei mun. Chișinău și Inspecției de Stat în construcții, a primit de la Mircea Cornel suma de 1000 euro ceia ce constituie echivalentul a 15 751,7 lei, conform cursului oficial stabilit de către Banca Națională a Moldovei la 24.02.2012, ceia ce reprezintă o parte din suma anterior pretinsă, iar la 09.07.2012 ANASTASIUC Svetlana a mai primit de la cet. Mircea Cornel, bani în sumă de 1000 euro, ceia constituie echivalentul sumei de 15 166,1 lei conform cursului oficial stabilit de către Banca Națională a Moldovei pentru data de 09.07.2012, în total a pretins și primit bani în sumă de 30 917,8 lei, pentru a-i determina să perfecteze și să elibereze certificatul de urbanism și autorizația de construcții pe numele cet. Mircea Cornel pentru efectuarea lucrărilor de proiectare și construcție a unei părți componente a demisolului blocului locativ amplasat în mun. Xxxxx pe str. Xxxxx.

Tot ea, în perioada de timp a anului 2011 până la 17 august 2013, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul perfectării actelor necesare pentru arendarea terenului cu suprafața de 0,0072 ha, situat pe str. Xxxxx mun. Xxxxx, pe numele Domnicăi Oprea, știind cu certitudine că nu prestează servicii oficiale și activități legale cu privire la arendarea terenurilor, a solicitat și a primit de la aceasta bani în sumă de 1300 euro, echivalent conform ratei oficiale medii de schimb, al sumei de 20 826,78 lei.

Ulterior, dobândind încrederea Domnicăi Oprea, precum că dispune de cunoștințe ce activează în cadrul Primăriei și Consiliului municipal Chișinău, prin intermediul cărora ar putea în mod evident să-i soluționeze chestiunea ce viza arendarea terenului nominalizat supra, în vederea desăvârșirii intențiilor sale criminale, Svetlana ANASTASIUC, obligațiunile asumate nu și le-a îndeplinit și, acționând prin intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, admițând în mod conștient survenirea urmărilor și dorind survenirea acestor urmări, din motive de profit, banii primiți în sumă de 1300 euro i-a însușit ilegal, eschivându-se într-o direcție necunoscută, astfel cauzându-i părții vătămate daune materiale în proporții considerabile.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpata ANASTASIUC Svetlana, prin care

a solicitat casarea totală a sentinței, cu pronunțarea unei hotărâri potrivit modului stabilit, pentru prima prin care inculpata ANASTASIUC Svetlana să fie achitată în raport cu învinuirile aduse ei.

3.1. În susținerea poziției sale, apelanta a invocat următoarele:

- instanța de fond urma să constate că organul de urmărire penală a înaintat învinuirea inculpatei cu încălcarea termenelor procedurale prevăzute de art. 63 Cod de procedură penală, fiindcă ANASTASIUC Svetlana a fost recunoscută în calitate de bănuit pe art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, prin ordonanța de începere a urmăririi penale din 28.11.2014, după expirarea a trei luni de la recunoașterea acestuia în calitate de bănuit organul de urmărire penală, contrar prevederilor art. 63 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală nu a emis o ordonanță de punere sub învinuire sau de scoatere de sub învinuire a acesteia, ordonanța de punere sub învinuire a fost emisă abia la data de 18.03.2015, adică peste 3 luni și 20 zile de la recunoașterea în calitate de bănuit. Calitatea de bănuit a inculpatului a încetat de drept, conform art. 63 alin. (6) Cod de procedură penală, la 01.03.2015, adică după expirarea a trei luni de la recunoașterea acesteia în calitatea de bănuit direct prin ordonanța de începere a urmăririi penale, fiindcă ulterior nu a fost emisă o ordonanță motivată în baza art. 63 alin.(2) pct. 3) Cod de procedură penală cu acordul Procurorului General de menținere în privința cet. Anastasiuc Svetlana a calității de bănuit mai mult de trei luni. Or, conform art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen. Prin urmare, emiterea cu întârziere a ordonanței de punere sub învinuire a inculpatului prezintă o încălcare esențială a legii procesuale penale, care afectează drepturile și interesele legitime ale persoanei, iar în baza art. 94 alin. (1) pct. 8), alin. (2) Cod de procedură penală această ordonanță este nulă și respectiv în corespundere cu art. 251 Cod de procedură penală devin nule și toate celelalte acte procedurale de la urmărirea penală;

- instanța de fond s-a limitat în a transcrie în sentință conținutul învinuirii formulate în rechizitoriu, ignorând argumentele cât și probele apărării. În asemenea împrejurări instanța de fond a fost în imposibilitate de a stabili cu certitudine împrejurările în care au fost înregistrate comunicările și imaginile redade în scris în procesele-verbale, nu este identificată persoana care a efectuat înregistrările, precum și condițiile efectuării înregistrărilor, aceste procese-verbale și înregistrările efectuate în baza lor nu puteau fi admise ca probe. Or, în cadru ședințelor de judecată apărarea a solicitat prin intermediul

instanței de judecată de a obliga acuzatorul de stat să prezinte suportul inițial purtător al interceptărilor și înregistrărilor pe „CD-uri,, utilizat de către ANASTASIUC Svetlana demers ce a fost respins. În ședința de judecată, fiind prezentate doar copiile discurilor s-a solicitat o expertiză în corespundere cu art. 132¹¹ CPP, solicitarea fiind refuzată de către instanța de judecată. În acțiunile sale, lipsesc elementele constitutive ale componentelor infracționale prevăzute de art. 326 alin. (1) și art. 190 alin. (1) Cod penal, lipsește atât latura obiectivă, cât și latura subiectivă, acuzarea nu a prezentat careva probe ce ar demonstra vinovăția sa în comiterea acestor infracțiuni. Divergențele dintre actul de învinuire și circumstanțele stabilite în ședința de judecată nu au putut fi înlăturate, astfel învinuirea adusă inculpatei fiind bazată pe presupuneri, iar la materialele cauzei lipsesc cu desăvârșire careva probe, și nici nu au fost prezentate și examinate, ce ar dovedi incontestabil, în afara oricăror dubii comiterea de către ANASTASIUC Svetlana a infracțiunilor prevăzute de art. 326 alin. (1) și 190 alin. (1) Cod penal. Mai mult, prima instanță nu a dat apreciere argumentelor și probelor apărării, prin urmare, în lipsa unui răspuns clar și explicit referitor la argumentele esențiale invocate de parte în judecată, hotărârea judecătorească se consideră nemotivată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2019, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de către inculpata ANASTASIUC Sv., cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că, la pronunțarea sentinței instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpata ANASTASIUC Svetlana a săvârșit infracțiunile imputate ei.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală sus-indicată și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, necătând la faptul, că inculpata ANASTASIUC Svetlana nu și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunilor imputate ei, vina acesteia a fost dovedită integral de următoarea sistemă de probe, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele, și care combat și argumentele apelului inculpatei, cum ar fi: declarațiile părții vătămate Oprea Domnica; declarațiile martorilor Oprea Andrei, Oprea Veaceslav, Mircea Cornel, Burciu Grigore, Grozavu Maria; procesul-verbal de ridicare a documentelor din 19.01.2015; procesul-verbal de examinare a documentelor din

23.02.2015; procura nr. 341396 din 09.11.2011; procesul verbal de examinare a banilor din 24 februarie 2012 se atestă ridicarea sumei de 1000 euro; procesul-verbal al interceptării și înregistrării comunicărilor cu imagini din 24 februarie 2012; procesul-verbal al interceptării și înregistrării comunicărilor cu Imagini din 01 martie 2012; procesul-verbal al interceptării și înregistrării comunicărilor cu imagini din 01 martie 2012; procesul-verbal al interceptării și înregistrării comunicărilor cu imagini din 12 martie 2012; procesul-verbal al interceptării și înregistrării comunicărilor cu imagini din 13 martie 2012; procesul-verbal al interceptării și înregistrării comunicărilor cu imagini din 13 martie 2012; înregistrarea și procesul-verbal al interceptării și înregistrării comunicărilor cu imagini din 16 martie 2012; procesul-verbal al interceptării și înregistrării comunicărilor cu imagini din 19 martie 2012; procesul-verbal al interceptării și înregistrării comunicărilor cu imagini din 23 martie 2012; procesul-verbal al interceptării și înregistrării comunicărilor cu imagini din 23 martie 2012; procesul-verbal al interceptării și înregistrării comunicărilor cu imagini din 23 martie 2012, în anexă cu stenograma; procesul-verbal al interceptării și înregistrării comunicărilor cu imagini din 24 martie 2012; procesul-verbal al interceptării și înregistrării comunicărilor cu imagini din 29 martie 2012; procesul-verbal al interceptării și înregistrării comunicărilor cu imagini din 29 martie 2012; procesul-verbal al interceptării și înregistrării comunicărilor cu imagini din 30 martie 2012; procesul-verbal al interceptării și înregistrării comunicărilor cu imagini din 10 aprilie 2012; procesul-verbal al interceptării și înregistrării comunicărilor cu imagini din 12 aprilie 2012; procesul-verbal al interceptării și înregistrării comunicărilor cu imagini din 12 aprilie 2012; procesul-verbal al interceptării și înregistrării comunicărilor cu imagini din 16 mai 2012; procesul-verbal al interceptării și înregistrării comunicărilor cu imagini din 02 mai 2012; procesul-verbal al interceptării și înregistrării comunicărilor cu imagini din 03 mai 2012; procesul-verbal al interceptării și înregistrării comunicărilor cu imagini din 04 mai 2012.

Astfel, instanța de apel a conchis că, întreaga sistemă de probe analizată mai sus, demonstrează, cu certitudine, vinovăția inculpatei ANASTASIUC Svetlana în comiterea infracțiunii imputate ei și combat argumentele apelului declarat, precum că ANASTASIUC Svetlana n-a comis infracțiunile impute ei, învinuirea înaintată inculpatei și starea de fapt constatată de instanța de fond nu și-a găsit confirmarea în cadrul cercetării judecătorești, iar probele administrate de către instanța de judecată au fost apreciate în mod greșit.

Instanța de apel a considerat că, *de facto*, inculpata ANASTASIUC Svetlana și-a

recunoscut vina în comiterea infracțiunii încriminate, însă a apreciat critic afirmațiile ei precum că, *n-a primit de la Mircea Cornel bani cu scopul coruperii funcționarilor Inspecției de Stat în Construcție și nu a dobândit ilicit bunurile altei persoane prin inducerea în eroare, a Dominicăi Oprea prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase precum că dispune de cunoștințe ce activează în cadrul Primăriei și Consiliului municipal Chișinău, prin intermediul cărora ar putea în mod evident să-i soluționeze chestiunea ce viza arendarea terenului cu suprafața de 0,0072 ha, situat pe str. Xxxxx mun. Xxxxx*, deoarece ele nu corespund adevărului și sunt date de către inculpată în scopul de a se eschiva de la răspunderea penală, și sunt combătute de celelalte probe analizate mai sus și apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, demonstrând astfel vinovăția ei în comiterea infracțiunilor imputate or, pe parcursul perioadei de referință inculpata nu a întreprins careva acțiuni în vederea realizării angajamentelor asumate, dimpotrivă materialele cauzei atestă că lotul de pământ în speță constituie obiectul unui contract de arendă funciară, părți a căroră este Primăria municipiului Chișinău și întreprinderea Individuală „Samit-Dumitrașcu”. De asemenea, inculpata a lăsat să se creadă că are influență asupra funcționarului public din Primăria mun. Chișinău care urma să îndeplinească ori să nu îndeplinească un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu în vederea eliberării certificatului de urbanism și a autorizației de construcție pentru efectuarea lucrărilor de proiectare și construcție a unei părți componente a demisolului blocului locativ amplasat în mun. Xxxxx, de pe str. Xxxxx.

Instanța de apel a considerat că, nerecunoașterea vinovăției de către ANASTASIUC Svetlana, de comiterea infracțiunilor imputate nu echivalează cu achitarea ei, deoarece circumstanțele stabilite și probele analizate și enumerate, dovedesc cu certitudine comiterea de către dânsa a faptelor încriminate.

Instanța de apel a indicat că, prin Legea nr. 179/26.07.2018, pentru modificarea unor acte legislative, publicată în Monitorul Oficial al R. Moldova, 309-320/498, 17.08.2018, la articolul 190 Cod penal, în dispoziția alineatului (1), textul *”înșelăciune sau abuz de încredere”* s-a substituit cu textul *”inducerea în eroare a unei sau a mai multor persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților (în cazul în care identitatea acestora este motivul determinant al încheierii actului juridic) actului juridic nul sau anulabil, ori dacă încheierea acestuia este determinată de comportamentul dolosiv sau viclean care a produs daune considerabile”*; în dispoziția alineatului (2), litera c) s-a exclus.

Conform art. 113 Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și

constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală. Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători.

Subsecvent, instanța de apel a indicat că, potrivit art. 3 alin. (1) Cod de procedură penală, în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul urmăririi penale sau al judecării cauzei în instanța judecătorească.

Prin urmare, acțiunile inculpatei ANASTASIUC Svetlana corect au fost recalificate de la art. 190 alin.(2) lit. c) Cod penal (în redacția Legii nr. 985-XV din 18.04.2002) la art. 190 alin. (1) Cod penal (în redacția Legii nr. 179/26.07.2018).

Referitor la învinuirea adusă inculpatei pe art. 326 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a reiterat că, probele administrate atât la urmărirea penală cât și-n cadrul ședințelor instanței de fond și apel denotă cu certitudine faptul că inculpata ANASTASIUC Svetlana, a comis traficul de influență, adică *pretinderea și acceptarea de bani, personal, pentru sine și pentru o altă persoană, săvârșite intenționat de către o persoană care susține că are influență asupra unui funcționar, în scopul de a-l face să nu îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite*, și combat argumentele apelantei precum că, fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii incriminate pe motiv că n-a primit de la Mircea Cornel bani cu scopul coruperii funcționarilor Inspecției de Stat în Construcție or, vina inculpatei a fost dovedită prin cumulul de probe administrate în cadrul procesului penal. De asemenea, s-a atestat și prin recipisele întocmite de ANASTASIUC Svetlana și documentele aferente primirii procesului verbal de recepție finală, autorizația și certificatul de urbanism pentru construcția din str. Xxxxx mun. Xxxxx.

Astfel, instanța de apel a considerat nefondată poziția apelantei precum că nu a pretins sume pentru a influența careva persoane din primăria Chișinău or, în toate convorbirile duse cu Mircea Cornel, dânsa a comunicat că 200-300 euro este onorariul ei, celelalte sunt cheltuieli, inclusiv arhitecturului șef al Municipiului Radu Blaj, care urmează să „închidă ochii” la unele lucruri în cadrul eliberării certificatului de urbanism și autorizației de construcție.

Cu referire la poziția apelantei referitor la dezacordul ei cu ordonanța procurorului Procuraturii Buiucani, mun. Chișinău, Bordian Rodion din 18.03.2015 de punerea sub învinuirea a inculpatei în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Codul penal, precum că această ordonanță a fost emisă contrar prevederilor art. 63 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură

penală, instanța de apel a reiterat faptul, că potrivit procesului-verbal din 18.03.2015, de prezentare învinuitului și apărătorului său a materialelor de urmărire penală, după luarea cunoștinței de materialele urmăririi penale, ANASTASIUC Svetlana și apărătorul său, Vicol Ion au avut anumite obiecții referitor la efectuarea urmăririi penale, solicitând scoaterea de sub urmărire penală a învinuitei ANASTASIUC Svetlana; declararea nulă a ordonanței de pornire a urmăririi penale și a ordonanței de punere sub învinuire precum și excluderea unor acte și înscrisuri din lista de probe pe motiv că fapta poartă caracter civil, iar prin ordonanța din 20.03.2015 a procurorului în Procuratura Buiucani, mun. Chișinău, Bordian Rodion, au fost respinse, cererile învinuitei ANASTASIUC Svetlana și a apărătorului său, Vicol Ion, ca fiind neîntemeiate.

De asemenea, cât privește poziția apelantei referitor la dezacordul ei cu procesele-verbale ale interceptării și înregistrării comunicărilor cu imagini pe motivul imposibilității de a stabili cu certitudine împrejurările în care au fost înregistrate comunicările și imaginile redată în scris în procesele-verbale; nu este identificată persoana care a efectuat înregistrările, precum și condițiile efectuării înregistrărilor, aceste procese-verbale și înregistrările efectuate în baza lor nu puteau fi admise ca probe, instanța de apel a reiterat faptul că potrivit procesului-verbal din 09.07.2014, de prezentare a învinuitului și apărătorului său a materialelor de urmărire penală, după luarea cunoștinței de materialele urmăririi penale, apărătorul Medeleanu Roman în interesele învinuitei ANASTASIUC Svetlana a avut anumite obiecții referitor la efectuarea urmăririi penale, solicitând declararea nulității tuturor probelor administrate pe această cauză penală cu încălcarea normelor Codului de procedură penală, iar prin ordonanța din 07.07.2014 a procurorului în Procuratura Anticorupție Moroșan Vasile, a fost respinsă, cererea apărătorul Medeleanu Roman în interesele învinuitei ANASTASIUC Svetlana privind declararea nulă a tuturor acțiunilor de urmărire penală efectuate în cauza nr. 2012036237.

Prin urmare, încălcările invocate de către apelantă sunt neîntemeiate în partea nominalizată, deoarece avocatul și inculpata au avut anumite obiecții referitor la efectuarea urmăririi penale, solicitând să fie încetată urmărirea penală în privința învinuitei ANASTASIUC Svetlana, în termenul prevăzut de lege, adică la terminarea urmăririi penale, și apelanta a pierdut dreptul de a invoca presupusele curențe ale organului de urmărire penală ulterior, adică în instanțele de judecată, iar instanța de fond cât și cea de apel, potrivit art. 251 Cod de procedură penală, nici nu au temei și suport legal pentru a declara nulitatea anumitor acțiuni de urmărire penală și declararea nulității cărorva acte procedurale de la urmărirea penală, or verificarea legalității acestora ține de

competența procurorului ierarhic superior.

Față de lucrul judecat de primă instanță, s-a constatat motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta incriminată prin rechizitoriu inculpatei, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către inculpata Anastasiuc Sv., prin care solicită casarea hotărârilor judecătorești, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia Anastasiuc Svetlana, învinuită de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1) și art. 190 alin. (1) Cod penal, să fie achitată din lipsa în acțiunile sale a componenței de infracțiune.

În motivarea recursului invocă următoarele argumente:

- analizând conținutului sentinței și deciziei, denotă caracterul ilegal și neîntemeiat al soluției adoptate. În speță, se atestă prezența mai multor vicii fundamentale care au afectat hotărârea contestată. Modul de expunere în sentință a faptelor pretinse a fi prejudiciabile, a analizei probelor și a concluziilor instanței, denotă lipsa logicii juridice. Sentința este atât de neclară și nemotivată încât este lezat considerabil dreptul la utilizarea căii de atac. Or, partea apărării poate doar să presupună ce a avut în vedere instanța de judecată la adoptarea sentinței;

- atât în cadrul urmăririi penale, cât și la adoptarea sentinței contestate au fost neglijate și chiar încălcate grav drepturile și principiile enunțate anterior.

Instanța urma să constate că organul de urmărire penală a înaintat învinuirea inculpatei cu încălcarea termenelor procedurale prevăzute de art. 63 Cod de procedură penală, fiindcă Anastasiuc Svetlana a fost recunoscut în calitate de bănuț pe art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal prin ordonanța de începere a urmăririi penale din 28.11.2014, după expirarea a trei luni de la recunoașterea acesteia în calitate de bănuț. Organul de urmărire penală, contrar prevederilor art. 63 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, nu a emis o ordonanța de punere sub învinuire sau de scoatere de sub învinuire a acestuia.

Abia la 18.03.2015, adică peste 3 luni și 20 zile de la recunoașterea în calitate de bănuț, în privința inculpatului a fost emisă ordonanța de punere sub învinuire.

Ordonanța procurorului, care a stat la baza învinuirii și după expirarea termenului de 3 luni de aflare în calitate de bănuț prin ordonanța de pornire a urmăririi penale a fost emisă în contradicție cu prevederile art. 22 alin. (2) CPP, și art. 4 Protocolul 7 al CEDO, care garantează dreptul persoanei de a nu fi urmărită de către organele de drept ale

statului pentru una și aceeași faptă de două sau mai multe ori.

În cauza *Viașcu vs România 2008*, CtEDO referindu-se la o serie de alte cauze (Stoian și alții, Porțeanu, Păduraru) a constatat din nou lipsa de coerență și previzibilitate în aplicarea uniformă a legii. Chiar dacă există soluție pentru rezolvarea eventualelor contradicții de interpretare în aplicarea legilor, asemenea situații sunt de natură să afecteze încrederea cetățeanului în securitatea juridică oferită de stat. Deci, potrivit art. 115 din Constituție justiția se înfăptuește prin CSJ și instanțele inferioare. Art. 39 CPP susține, că CSJ adoptă Hotărâri explicative în chestiunile de practică judiciară a aplicării uniforme a legislației penale și procedural penale, care determină regulile derivate din principiul securității juridice și nediscriminării.

Astfel, procurorii și judecătorii au obligația de a aplica măsuri de protecție privind nediscriminarea, chiar indiferent de faptul, dacă participanții la proces le invocă sau nu. Interdicția nediscriminării este garantată de art. 14 CEDO, care garantează tratament egal în ceea ce privește exercitarea celorlalte drepturi stabilite în Convenție. Scopul dreptului privind nediscriminarea este de a asigura tuturor persoanelor perspectivele egale și echitabile la practica judiciară. Aceste reguli prevăd, că persoanele aflate în situații similare trebuie să beneficieze de tratament similar. (*CtEDO Carson s.a. vs Regatul Unit & 61 din 16.03.2010, Buderin vs Regatul Unit din 29.04.2008*)

6. La recursul ordinar declarat de inculpată, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1^a) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, prin care a manifestat dezacordul cu recursul declarat, motivând prin faptul că instanța de apel a constatat just circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei și corect a încadrat acțiunile inculpatei.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursului declarat din următoarele considerente.

În drept, soluția de inadmisibilitate a recursului declarat în prezenta cauză, își are sediul juridic în dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, unde este stipulat că, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, poate să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Reieșind din conținutul recursului, inculpata Anastasiuc Sv. invocă ca temei pentru recurs prevederile pct. 6), 15) și 16) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, menționând

anume că, *instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză; precum și noma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.*

Prin urmare, recurenta prin prisma cazului de casare stipulat la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, indică în recurs faptul, precum că instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței, însă aceste invocări nu au fost argumentate la concret, pentru a verifica în care parte s-a admis eroare gravă de fapt, fiind expusă critica într-o manieră generală.

La acest capitol, Colegiul menționează că, *eroarea gravă de fapt* trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legislator în art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor. Eroarea gravă de fapt trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții, decât cea pe care materialul probator o susține.

Tot la acest capitol, Colegiul penal lărgit reieșind din criticile inculpatei Anastasiuc Sv. invocate în recurs sub aspectul vizat mai sus, reține că acestea se referă în mare parte doar la chestiunea că în acțiunile acesteia lipsesc elementele constitutive ale infracțiunilor incriminate. La criticile invocate, instanța de recurs menționează că în maniera abordată, acestea nu pot să constituie verificare prin prisma temeiului de recurs la care a făcut referire autoarea și anume *instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*, dar se apreciază ca semnalarea unei erori de drept prin prisma cazului de casare stipulat la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume *nu au fost întrunite elementele infracțiunii*.

Cu referire la incidența temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care de fapt este semnalat în speță de către recurentă, Colegiul

penal menționează că acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Analizând circumstanțele și materialele cauzei, în raport cu argumentele expuse de recurentă prin prisma temeiului pentru recurs semnalat, Colegiul consideră că, în prezenta speța criticile acesteia sânt nefondate, deoarece instanța de apel justificat a ajuns la concluzia de a menține sentința adoptată de prima instanță, prin care Anastasiuc Sv. a fost recunoscută vinovată și condamnată de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 326 alin. (1) și art. 190 alin. (1) Cod penal, cu constatarea și reținerea stării de fapt, și de drept, în care sunt prezente toate elementele constitutive ale infracțiunilor menționate.

Colegiul penal atestă că, instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate în prezenta cauză, verificându-le sub aspectul pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, atât pe cele obținute în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării suplimentare în ordine de apel, atât ale acuzației cât și ale apărării, stabilind aspectele de fapt și de drept, ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatei Anastasiuc Sv. la săvârșirea infracțiunilor incriminate.

Reieșind din partea motivantă a deciziei atacate, Colegiul atestă că, instanța de apel în urma verificării cumulului de probe a reținut în acțiunile inculpatei elementele laturii obiective, atât a infracțiunii de escrocherie, cât și a celei de trafic de influență. În opinia Colegiului penal, în speța deferită judecării, instanța de apel a avut suficiente temeiuri de a constata că, inculpatul a săvârșit faptele imputate, învederând cumulul de probe administrate și analizate în hotărârea adoptată, menționate și în *pct. 4.1.* al prezentei decizii, din care motiv instanța de recurs nu se va îndepărta de la aceste concluzii, ținând cont de jurisprudența CȚEDO, potrivit căreia în situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de casație poate în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției instanței inferioare (*hotărâri CEDO Garcia Ruis contra Spaniei, Heile contra Finlandei*).

Totodată, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se

concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblu lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Ținând cont de cele expuse mai sus și constatând, că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel în privința inculpatei Anastasiuc Sv., nefiind identificată de instanța de recurs vreo eroare gravă de fapt, ce ar putea servi drept temei de casare a hotărârii judecătorești atacate, prin prisma temeiurilor de casare invocate și semnalate de către recurentă și prevăzute la pct. 6) și 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

În continuare, instanța de recurs notează că, în recurs recurenta face trimitere declarativ și la prevederile pct. 15), 16) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deoarece în conținutul recursului, inculpata Anastasiuc Sv. nu a indicat expres în privința unei hotărâri a unei instanțe de judecată internațională care ar fi aplicabilă și la circumstanțele din prezenta speță, precum nu a precizat care ar fi acea normă de drept aplicată în hotărârea contestată, care contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

Mai mult ca atât, recurenta făcând trimitere la prevederile menționate supra, vorbește cu totul despre un alt inculpat, și anume Vozian Leonid (f.d. 218-221, vol. III).

Așadar, având în vedere că recursul declarat nu este motivat sub aspectul temeiurilor de casare nominalizate, Colegiul penal nu se va expune în privința acestora, deoarece instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar declarat cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, or, în conformitate cu art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, instanța de recurs remarcă, că criticile formulate de către recurentă, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel respectând prevederile

art. 414 alin. (3) și 417 alin. (1) pct. 7) și 8) Cod de procedură penală, cărora instanța le-a dat o motivare clară și argumentată expusă în *pct. 4.1.* al prezentei decizii, soluție, care este susținută și de instanța de recurs și a cărei reluare nu se mai impune.

Așadar, verificând procesul-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel și lecturând textul deciziei, rezultă că instanța ierarhic inferioară a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, și-a motivat soluția adoptată punând la baza acesteia probele administrate și verificate în cadrul ședinței instanței de apel. Ținând cont de cele menționate, Colegiul penal conchide că, conținutul deciziei corespunde prevederilor legale menționate, fiind oferite răspunsuri la toate motivele invocate în apel.

Generalizând cele menționate anterior, Colegiul penal conchide, că concluziile la care a ajuns instanța de apel privitor la condamnarea inculpatei Anastasiuc Sv., sunt corecte și corespund materialului probator, nefiind identificată prezența erorilor judiciare prevăzute la pct. 6), 8), 15) și 16) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, impunându-se în consecință respingerea recursului declarat ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2019, în propria cauză penală de către inculpata *Anastasiuc Svetlana Xxxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la **20 septembrie 2019.**

Președinte

Diaconu Iurie

Judecătorii

Guzun Ion

Catan Liliana